

Ébert Tibor

Percek üledéke

A dómban, a Szent Márton-székesegyházban kisfiúk énekelték Palestrinát (kisfiú: Ő), hangjuk, mint fehér forgácsok, úgy hullottak ki az útra. A dóm – idejött pihenni olykor, és a bőrfújató szagát érezte, meg a leülepedett tömjénét. A fehér forgácsok hullanak, hullanak az útra, a Káptalan utca macskaköveire, ahol lassan elindult hazafelé. Hazafelé...? Léptei: a danse macabre kopogása, mely szól megállás nélkül...

Olykor felnéz az égre, lenéz a földre. A házak mélyedéseiben galambok. A négytornyú vár mindenholva követi bástyaival, tornyaival, zömök falaival. Utcákat, házakat hordoz: városát.

Feledhetné magát az értelmek béklyóiban, értelme a százértelmű értelmezhetetlen.

Percek üledéke áldozata, vagy csak az egész szemfényvesztés, mert ez a szemfényvesztések ígérete, üzenete, hogy kóvályog a semmi vonzásában, felszínéről menekül, kapaszkodna, önként süppedve egyre tátogó fel-felmoccanó egymásra rakódással, szemek, karok, lábak nélkül új közegében, így ölt a látszata időtlenséget...

Megtorpan egy-egy emléknél. Torpanások. Torpanások egymás után. Torpanások láncolata. Minden torpanás előtt: születés, minden torpanás után: halál.

Elindul valamerre. Tovább. Csöndjeivel, utcák, utak útjai galaktikájában... minden és mindenki követi... Magával vonszolja a láthatatlanságból a végeláthatatlant.

Időtlenségek hangvonalain csupa tacet, hallgatások vonalai, vonalak, hanghatatlanságok egyetlen hangja, csönd, a Csönd, ez hatol át közegeken, halmazállapoton, rajta rezzenéstelen állhatatos bizonyosságban, epilógusok epilógusa, vakító fénytelenység születések origóján befejezni vallatón önmagát.

Magányossága az egyetlen bizonyosság... Meg az irgalomé, a nyugalomé puha mohával bélelt egyensúlyában.

Jelek a földben, jelek az égben, jelek a falakon, jelek a ruhákon, jeltelen jelek. Hordozzák, hordozzuk, hordozza. Ez a jeltelen a jel, ez a jel a jeltelenség. Jelek a földben, jelek az égen, jelek a falakon, jelek rajtunk, jelek rajta, jeltelenség.

Oda-vissza, vissza-oda, oda-vissza, vissza-oda... itt-ott, ott-itt, sehol, valahol... Bolyongások vaksága.

Az ember remény nélkül teljes, a remény beteljesíti az öncsalást ígéretekkel tüzdelve tele az élet-terepet...

Ki kérdez? Ki válaszol? Senki, meg én, meg ő. Én és a senki, meg ő. Hangtalanul, szótlantul. Talán csak a száj mozgását látni. Vakon...

Egymásra néznek a látszatok, látszatok üvegszemei...

Esik a hó rácsain túl, rácsos havazások, havazások rácsai... rácsai lépteinek, menetelésének, utcáknak, falaknak... hó és rács, és rács és hó, rácsok, havazás, süppedő rács, rácsos süppedés, esik a hó rácsain túl rácsaira, fehér bilincsek, bilincs maga, rácsok, rácsok, hó...

Nézi a lángot. Vége a mesének, mindenfajta mesének, az elsőnek és az utolsóknak, mesék meséjének, igazságoknak, szörnyűségeknek, fabuláknak... Halott a mese, befejeződött talán, mert a meséknek is vége szokott lenni... Eltűnik a mesélő is mesék halott meséinek rengetegében... Nézi a lángot...

És rábénul a pohár, rábénul a párkány meg az ablak, rábénul a fény és árnyai, rábénulnak a kezdetek és mindahány befejezésre rábénuló, egymásra torlódó magán-mássalhangzók, értelemfoszlányok, ocsúdás, fogódzó, emlékezés, hallgatózás, rábénul a semmi, rábénul a mindent csonkoló csönd, rábénuló üzenettel... rábénul az arcod...

Micsoda csonkulások, zsugorodások... Árnyékok valószínűsége, árnyékok bizonyossága, a tiéd, az enyém, mindnyájunké, árnyékok megértésre és kiengesztelődésre, árnyékok mozdulatlansága, árnyékok vonulása, árnyékok, félárnyékok, ismeretlenek árnyékokra támaszkodva felfogják összecsucodó árnyékként súlyát, súlyunkat, árnyékok vonulása benne...

Tudja, a mécses is melegíthet, mint a nap, mécses, mely belezuhan a fénytelenységbe kiolvadt viaszának a medrében. Árnyak... Az árnyaknak van hatalma, a földnek hatalma van, a mélységeknek... Felolvassa Rilket, az Olajfák kertjét, angyalt idézőn

És az arcok mozdulatlanok, a kezek is, minden...

Valamit elhagyunk, valamit újrakezdünk, a folytatása én vagyok az időtlenségben, az idő (Ő) parányi bizonyossága érvényességével lenni lehet az univerzum moccanásaiban, a változás görbájén valamit elhagyunk, valamit újrakezdünk, a kontinuitás én vagyok (Ő). Nem búcsúzik, nem köszön, nem hatódik meg az évszázadok-ezredek árkaik határán, mert nincs idő, időtlenségben az idő (Ő) moccanás a változás görbájén, mely mégis napokat idéz, az Univerzumot, Istent.

Egy madár suhant el fölötte, ívében az agonizáló égbolt görbülete. Madár. Galamb, sirály... tudta, a víznél sokan gubbasztanak, a partok kövein etette őket régen. De lehet, hogy egészen más madár volt. Eltűnt. Hangtalanul. Csőrében az univerzum.

Ki szólította? Mintha fejek bukkantak volna elő az ablakokból. Sok-sok fej, arcok, mosolyok, fejek mozdolytalanul, mereven szemében horgonyozva. Ki szólította? Valaki szólította? Talán a tér, az utolsó, legutolsó, legfontosabb, halaszthatatlan, végső üzenetével. Nyitva az út a senki földje felé. Valamiféle elixirként senki földje látomásait hordozza, emlékezve saját magára. A senki földje várja, befogadja... (?)

És évtizedek távlatából így tűnik és felmerül a meghatározott idő.

Repászki
Ferenc